

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci navrhovatele: **J. H.**, zast. Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem se sídlem Aloise Krále 2640/10, Prostějov, proti odpůrci: **městys Buchlovice**, se sídlem nám. Svobody 800, Buchlovice, zast. JUDr. Jiřím Hanečkem, advokátem se sídlem Palackého nám. 796/11, Ivanovice na Hané, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, č. j. 67 A 1/2019-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Miroslava Burgeta, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Úřad městyse Buchlovice, odbor výstavby, usnesením ze dne 12. 10. 2012, č. j. 1287/2011-21-D-Zam, zamítl žádost navrhovatele o dodatečné povolení stavby „*Konstrukce 6 ks – voliéry pro chov exotického ptactva*“ na pozemcích parc. č. XA a parc. č. XB v k. ú. Buchlovice. Žádost navrhovatele byla zamítnuta dle § 51 odst. 3 správního řádu a dále s odkazem na § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“), s odůvodněním, že se stavba podle územního plánu odpůrce schváleného usnesením zastupitelstva obce Buchlovice ze dne 29. 6. 2006, č. j. 16/3/2006, jehož závazná část byla vydána obecně závaznou vyhláškou obce Buchlovice č. 05/2006, nachází v ploše čistého bydlení individuálního (Bc), kde je takový chov nepřipustný. Rozhodnutím Krajského úřadu

Zlínského kraje ze dne 21. 11. 2018, č. j. KUZZL 74098/2018, sp. zn. KUSP 77115/2012 ÚP-Ha, byl k odvolání navrhovatele pouze změněn název usnesení stavebního úřadu na „rozhodnutí“ a dále vypuštěn odkaz na § 90 stavebního zákona, ve zbytku bylo odvoláním napadené rozhodnutí potvrzeno. Proti uvedenému rozhodnutí krajského úřadu podal navrhovatel u Krajského soudu v Brně žalobu spojenou s návrhem na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu odpůrce. Krajský soud usnesením ze dne 23. 1. 2019, č. j. 62 A 2/2019-11, vyloučil návrh na zrušení části opatření obecné povahy k samostatnému pojednání a rozhodnutí pod sp. zn. 67 A 1/2019.

[2] Následně krajský soud usnesením ze dne 7. 2. 2019, č. j. 67 A 1/2019-17, návrh na zrušení části opatření obecné povahy odmítl pro opožděnost, ovšem ke kasační stížnosti navrhovatele Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 11. 2020, č. j. 5 As 46/2019-27, zmiňované usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že návrh na zrušení části opatření obecné povahy byl vzhledem k tomu, že se jedná o incidenční přezkum tohoto opatření obecné povahy, podán včas. Nyní přezkoumávaným rozsudkem ze dne 18. 2. 2021, č. j. 67 A 1/2019-50, krajský soud následně návrhu vyhověl a zrušil část opatření obecné povahy, územního plánu odpůrce schváleného usnesením zastupitelstva obce Buchlovice ze dne 29. 6. 2006, č. j. 16/3/2006, a to text „*bez možností chovu drobného zvířectva*“, obsažený v bodě 2.2.3. Plochy bydlení – individuální bydlení čisté (Bc) části D územního plánu.

[3] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že napadené opatření obecné povahy vymezilo plochu bydlení – individuální bydlení čisté (Bc) tak, že se jedná o plochu nízkopodlažní zástavby s dominující funkcí individuálního bydlení v rodinných domech bez možnosti chovu drobného zvířectva. Jako nepřipustné u tohoto typu plochy územní plán vymezil všechny ostatní urbanistické funkce, činnosti a zařízení, které nejsou uvedeny jako funkce, činnosti nebo zařízení přípustné nebo podmíněně přípustné. Jako přípustné a podmíněně přípustné byly vymezeny bydlení individuální v rodinných domech, s užitkovými zahradami, doprava v klidu, nezbytná technická vybavenost zajišťující obsluhu území a individuální rekreace v rekreačních chalupách.

[4] Krajský soud uvedl, že při posouzení důvodnosti návrhu uplatnil (s modifikacemi vyplývajícími z novelizace soudního řádu správního účinné od 1. 1. 2012) pětikrokový algoritmus pro přezkum opatření obecné povahy vytvořený judikaturou správních soudů. Konstatoval, že samotný proces pořizování územního plánu ani procedurální okolnosti předcházející jednání zastupitelstva obce Buchlovice nebyly nikterak zpochybňovány. Dále se krajský soud zabýval tím, zda byl navrhovatel napadeným opatřením obecné povahy nezákonně zkrácen na svých právech, resp. zda bylo stanovení plošného zákazu chovu drobného hospodářského zvířectva na ploše Bc rozporné s principem proporcionality.

[5] V této souvislosti krajský soud především shrnul, že chov drobného zvířectva je v napadeném územním plánu definován jako maloprodukční chovatelská činnost drobných hospodářských zvířat (např. slepice, králíci apod.) pro účely samozásobení, pokud se tak neděje podnikatelským způsobem, a územní plán jej připouští pouze v plochách Bv (individuální bydlení venkovského typu) a Bs (individuální bydlení venkovského typu smíšené). Plocha Bc, kde není možné chovat drobné hospodářské zvířectvo, je charakterizována jako plocha nízkopodlažní zástavby s dominující funkcí individuálního bydlení v rodinných domech (část B územního plánu, bod 2.1.3. Členění

pokračování

funkčních ploch). K charakteristice bydlení v obci Buchlovice je pak v části E územního plánu v bodě 1.2.1. uvedeno, že zástavba v Buchlovicích je převážně nízkopodlažní, ve vlastní obci převážně řadová nebo částečně izolovaná, v oblasti „pasek“ izolovaná a rozptýlená. Část bytového fondu tvoří bytové domy, přičemž jejich největší koncentrace je ve východní části Buchlovic. Hlavní funkcí je bydlení doplňované u rodinných domů chovem drobného hospodářského zvířectva s využíváním užitkových zahrad a záhumenků.

[6] V návaznosti na uvedená zjištění dospěl krajský soud k závěru, že zákaz chovu drobných zvířat na území obce představuje podstatný zásah do vlastnického práva, a poukázal na to, že chov zvířat již je regulován řadou zvláštních zákonů. Krajský soud připustil, že si lze představit různé situace, kdy se chov drobného zvířectva dostane do kolize s jinými chráněnými zájmy, na tyto situace však dopadají zvláštní zákony. Tak významné omezení vlastnického práva, jakým je plošný zákaz chovu drobného zvířectva v ploše Bc, by s ohledem na charakter tamního bydlení, které je spíše venkovského typu, dle krajského soudu musel být ospravedlněn stejně významnými specifickými okolnostmi souvisejícími např. s ochranou veřejného zájmu, specifické kulturní památky či přírodní hodnoty. Žádné takové okolnosti však krajský soud neshledal a uzavřel tedy, že dané omezení nemůže z hlediska jeho proporcionality obstát.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření navrhovatele

[7] Odpůrce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku proporcionality omezení vyplývajícího z jím zrušené části územního plánu. Se závěrem krajského soudu by stěžovatel souhlasil, pokud by daný „regulativ“ zakazoval ve vymezeném území veškerý chov drobných zvířat. Tak tomu ovšem nebylo, zakázán byl pouze maloprodukční chov drobných hospodářských zvířat pro účely samozásobení. Drobná hospodářská zvířata chovaná pro samozásobení jsou pouze malou podmnožinou drobných zvířat. Daná úprava tedy umožňovala chov drobných zvířat mimo zvířata hospodářská i chov zvířat v zájmových chovech. To může být také případ navrhovatele, pokud se u něj nejedná o podnikatelskou činnost.

[8] Stěžovatel dodal, že navrhovatel si dům v Buchlovicích pořídil až v roce 2008, tedy po schválení územního plánu, s nímž se měl možnost seznámit a pro své chovatelské aktivity si vybrat vhodnější lokalitu, kde by se vyhnul sousedským sporům. Pokud se jedná o zdůvodnění daného vymezení funkční plochy Bc, uvedl stěžovatel, že vyplývá z celkové koncepce územního plánu. Městys Buchlovice je členěn na řadu funkčních ploch, přičemž zejména ty v centru obce mají charakter městské zástavby, proto pro něj byly zvoleny dané podmínky využití. V tomto území se nikdy dříve nenacházely zemědělské usedlosti ani domky s chovem hospodářských zvířat, protože zde byla zemědělská půda a výstavba rodinných i bytových domů zde probíhala na „zelené louce“. Jedná se o neurbanizovanější část obce a je zde soustředěno nejvíce obyvatel, což vedlo k omezení chovu drobných hospodářských zvířat. Stěžovatel zdůraznil, že není běžnou venkovskou obcí, nýbrž městysem, v jehož středu se nachází významná kulturní památka (barokní zámek), přičemž stěžovatel již dlouhou dobu věnuje zvýšenou pozornost urbanismu. Postupem přijatým

krajským soudem by dle stěžovatele bylo možné zrušit nebo změnit i další omezení stanovená územním plánem podle subjektivních představ jednotlivců, čímž by územní plán ztratil svůj účel a smysl. Stěžovatel považuje rozhodnutí krajského soudu za příliš aktivistické a rozporné s judikaturou.

[9] Navrhovatel se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a dodal, že stěžovatel přehlíží úvodní část bodu 2.2. části D územního plánu: „*Výčet činností v následujícím textu je pouze reprezentativní, není taxativní, takže činnosti, které zde nejsou jmenovitě uvedeny, je třeba individuálně posoudit podle předmětu srovnatelného s uvedenými činnostmi.*“ Z tohoto ustanovení dle navrhovatele vyplývá, že zákaz zavedený zrušeným omezením se nevztahoval pouze na maloprodukční chov drobných hospodářských zvířat pro účely samozásobení, pokud se tak neděje podnikatelským způsobem, nýbrž také na další srovnatelné činnosti. Skutečnost, že územní plán neumožňoval chov exotického ptactva v zóně označené jako Bc, potvrzují také předcházející rozhodnutí Úřadu městysu Buchlovce (stavebního úřadu) a Krajského úřadu Zlínského kraje, neboť právě tato rozhodnutí jsou důvodem, proč byl vyvolán incidenční přezkum předmětného územního plánu. Navrhovatel dodal, že se v posuzovaném případě nejedná o sousedský spor a že se před pořízením nemovitosti v dané lokalitě neměl možnost s územním plánem seznámit, neboť v té době ještě nebyl uveřejněn na webových stránkách stěžovatele. Pracovník stěžovatele navíc navrhovatele ujistil, že v dané lokalitě není chov zvířat nijak omezen.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Jak již bylo naznačeno, Nejvyšší správní soud se posuzovanou věcí nezabývá poprvé. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, publ. pod č. 3470/2016 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), v této věci judikoval, že soudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části - „abstraktní“ návrh na zrušení opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen (srov. § 101a odst. 1 větu první s. ř. s.), a „incidenční“ soudní přezkum opatření obecné povahy dle návrhu podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito, a to společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti

pokračování

nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s. Rozsudkem ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 194/2014-45, Nejvyšší správní soud následně v návaznosti na citované závěry rozšířeného senátu zrušil ke kasační stížnosti navrhovatele rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 11. 2014, č. j. 62 A 29/2013-85, jímž byla zamítnuta žaloba navrhovatele proti předchozímu rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje v této věci ze dne 4. 3. 2013, č. j. KUZL 12157/2013, sp. zn. KUSP 77115/2012 ÚP-Ha, s tím, že krajský soud měl s ohledem na skutečnost, že navrhovatel v rámci žalobních bodů tvrdil nezákonnost aplikovaného opatření obecné povahy, navrhovatele nejprve vyzvat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad jeho podání, které spočívaly v nejasnosti, zda zamýšlí podat žalobu proti individuálnímu aktu aplikujícímu opatření obecné povahy společně s návrhem na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[13] K následné výzvě krajského soudu navrhovatel výslovně sdělil, že se podanou žalobou domáhá i přezkumu sporné části opatření obecné povahy, územního plánu obce Buchlovice. Tomuto návrhu na zrušení části opatření obecné povahy krajský soud poprvé vyhověl již rozsudkem ze dne 5. 4. 2017, č. j. 67 A 1/2017-47, neboť dospěl k závěru, že napadený územní plán zavedl plošný zákaz jakéhokoli chovu drobného zvířectva na části území obce (ploše Bc), aniž by však obsahoval podrobné a přesvědčivé (resp. vůbec nějaké) odůvodnění takto přísného opatření. Uvedená část územního plánu tak dle krajského soudu neobstála z hlediska přezkoumatelnosti. V návaznosti na tento závěr pak krajský soud rozsudkem ze dne 3. 5. 2017, č. j. 62 A 29/2013-119, zrušil již zmiňované původní rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje v této věci ze dne 4. 3. 2013, č. j. KUZL 12157/2013, sp. zn. KUSP 77115/2012 ÚP-Ha, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ovšem následně Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti odpůrce rozsudkem ze dne 10. 4. 2018, č. j. 3 As 119/2017-30, zrušil zmiňovaný rozsudek ze dne 5. 4. 2017, č. j. 67 A 1/2017-47, jímž krajský soud vyhověl návrhu na zrušení sporné části opatření obecné povahy. Nejvyšší správní soud konstatoval, že právní úprava účinná v době vydání napadeného územního plánu nevyžadovala, aby územní plán obce obsahoval odůvodnění; absence odůvodnění napadeného opatření obecné povahy tedy sama o sobě nemůže být důvodem pro zrušení tohoto opatření nebo jeho části. Krajský soud následně usnesením ze dne 11. 7. 2018, č. j. 67 A 1/2017-81, návrh na zrušení sporné části opatření obecné povahy odmítl, neboť v té době již neprobíhalo hlavní řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, k němuž bylo řízení o incidenčním přezkumu opatření obecné povahy akcesorické.

[14] Následně Krajský úřad Zlínského kraje vydal výše uvedené rozhodnutí ze dne 21. 11. 2018, č. j. KUZL 74098/2018, sp. zn. KUSP 77115/2012 ÚP-Ha, v němž posoudil odvolání navrhovatele proti rovněž již zmiňovanému původnímu usnesení Úřadu městysu Buchlovice, odboru výstavby, ze dne 12. 10. 2012, č. j. 1287/2011-21-D-Zam, ve věci žádosti navrhovatele o dodatečné povolení stavby, shodným způsobem jako ve svém předchozím, krajským soudem zrušeném rozhodnutí. Následný průběh řízení byl shrnut ve výše uvedené rekapitulaci, přičemž v již rovněž uváděném rozsudku ze dne 20. 11. 2020, č. j. 5 As 46/2019-27, vydaném v této věci, Nejvyšší správní soud při posouzení včasnosti nynějšího návrhu na zrušení sporné části územního plánu potvrdil, že na lhůtě pro podání návrhu na incidenční přezkum opatření obecné povahy nic nezměnila ani novelizace soudního řádu správního provedená zákonem č. 225/2017 Sb.

[15] V nyní napadeném rozsudku se tedy krajský soud, na pozadí sporu týkajícího se konkrétního rozhodnutí o žádosti navrhovatele o dodatečné povolení stavby, zabýval obecným posouzením zákonnosti napadené části předmětného územního plánu. V tomto duchu také musel k věci přistoupit Nejvyšší správní soud, který se v posuzovaném případě nemohl zabývat tím, zda dané omezení skutečně znemožňovalo vydání dodatečného povolení stavby, o které navrhovatel žádal, ale pouze v mezích kasačních námitek posoudil správnost závěru krajského soudu o nezákonnosti dané části územního plánu, tj. o nepřiměřenosti napadeného omezení.

[16] Krajský soud dospěl k závěru, že napadená podmínka využití funkční plochy Bc neobstojí v testu proporcionality. Stěžovatel tento závěr rozporuje, neboť má za to, že daná podmínka zakazuje pouze maloprodukční chov drobných hospodářských zvířat pro účely samozásobení. To je sice pravda, argumentaci krajského soudu tím však stěžovatel nijak nezpochybnil.

[17] Sporné omezení je součástí vymezení podmínek využití funkční plochy bydlení - individuální bydlení čisté (Bc) v bodě 2.2.3. části D předmětného územního plánu. Podmínky využití dané funkční plochy jsou vymezeny následovně (pasáž, kterou krajský soud zrušil, Nejvyšší správní soud zdůraznil podtržením):

„Charakteristika

Plochy nízkopodlažní zástavby s dominující funkcí individuálního bydlení v rodinných domech bez možností chovu drobného zvířectva.

Přípustné jsou

- *bydlení individuální v rodinných domech, s užitkovými zahradami*
- *doprava v klidu (garážování, parkování, ostatní odstavné zpevněné plochy)*
- *nezbytná technická vybavenost zajišťující obsluhu území*

Podmíněně přípustné jsou

- *individuální rekreace v rekreačních chalupách*

Nepřípustné jsou

- *všechny ostatní urbanistické funkce, činnosti a zařízení, které nejsou uvedeny jako funkce, činnosti nebo zařízení přípustné nebo podmíněně přípustné.“*

[18] Pojem „chov drobného zvířectva“ definuje územní plán v bodě 2.2. části D jako maloprodukční chovatelskou činnost drobných hospodářských zvířat (např. slepice, králíci apod.) pro účely samozásobení, pokud se tak neděje podnikatelským způsobem.

[19] Se stěžovatelem tedy lze souhlasit v tom, že předmětný územní plán definuje pojem „chov drobného zvířectva“ zjevně úžeji, než jaký by byl jeho obsah v běžném jazyce (nedopadá tedy např. na čistě zájmový chov zvířat). Jak je však patrné z bodu 20 odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud vyšel při posouzení přiměřenosti daného regulativu právě z definice pojmu „chov drobného zvířectva“ obsažené v územním plánu. Zmínil-li krajský soud, že se daný zákaz týká rovněž chovu exotického ptactva, pouze tím poukazoval na to, jak toto omezení vykládají Úřad městysu Buchlovice, odbor výstavby,

pokračování

jakožto stavební úřad a Krajský úřad Zlínského kraje jakožto odvolací orgán, tedy správní orgány rozhodující ve věci navrhovatelovy žádosti o dodatečné povolení zmiňované stavby. I z tohoto hlediska tedy postupoval krajský soud při posouzení přiměřenosti daného regulativu správně.

[20] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v řízení před krajským soudem nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, jimiž by odůvodňoval přiměřenost posuzovaného regulativu (ve věci se vůbec nevyjádřil), vzal krajský soud především v potaz charakter zástavby v obci, umístění dané plochy v rámci obce a skutečnost, že chov zvířat již je regulován řadou právních předpisů. V rámci tohoto přezkumu krajský soud neshledal žádné okolnosti, které by ospravedlňovaly přijetí natolik restriktivní regulace, jakou představuje přezkoumávaná část územního plánu.

[21] Uvedené posouzení krajského soudu je sice stručné, nicméně nikoli nepřezkoumatelné, přičemž odpovídá skutečnosti, že byt nebyl stěžovatel dle citovaných závěrů rozsudku Nejvyššího správního ze dne 10. 4. 2018, č. j. 3 As 119/2017-30, povinen dané omezení výslovně odůvodnit v rámci samotné textové části územního plánu, neučinil tak ani dodatečně v řízení o návrhu na jeho zrušení. Stěžovateli nelze přisvědčit, tvrdí-li, že zdůvodnění posuzovaného omezení vyplývá z celkové koncepce územního plánu. Z obecných částí územního plánu týkajících se koncepce urbanistického řešení obce, celkového rozvržení ploch v územním plánu ani z charakteru stávající zástavby nevyplývají prima facie žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly stanovení obecného zákazu chovu drobného zvířectva, jak jej definuje územní plán, na podstatné části zastavěného území obce. Ani stěžovatel, jak již bylo konstatováno, na žádné takové okolnosti v řízení před krajským soudem nepoukázal, až v kasační stížnosti obecně uvádí, že Buchlovice nejsou „běžnou venkovskou obcí, ale od 19. století městečkem (nyní městysem) s významnou kulturní památkou ve svém středu“ a že území obce je členěno na řadu funkčních ploch, přičemž zejména ty v centru mají charakter městské zástavby. Tato obecná tvrzení nemohou závěry krajského soudu zvrátit již z toho důvodu, že jako plocha Bc je vymezena významná část zastavěného území obce, nikoliv pouze její centrum. Jedná se přitom často o plochy od centra obce značně vzdálené a mnohdy ležící na samém okraji zastavěného území, přičemž zde není ani žádná zřejmá vazba na stěžovatelem zmiňovanou kulturní památku, kterou je zámek nacházející se v centru obce. Konečně, ani v případě plochy, v níž se nacházejí pozemky navrhovatele, nelze hovořit o tom, že by se jednalo o centrum obce; jde o část obce hustě zastavěnou rodinnými domy se zahradami, která se však nachází spíše na okraji zastavěného území obce. Ani argumentace týkající se vývoje zástavby v lokalitě, kde se nacházejí pozemky navrhovatele, na uvedeném nemůže nic změnit, neboť ačkoliv se v posuzovaném případě jedná o incidenční přezkum zákonnosti napadené části územního plánu, nelze přehlédnout, že se napadené omezení vzhledem k vymezení jednotlivých funkčních ploch na území obce vztahuje na podstatnou část jejího zastavěného území.

IV.

Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Navrhovatel měl ve věci úspěch, náleží mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení, které vynaložil na odměnu a náhradu hotových výdajů svého právního zástupce za jeden jeho úkon právní služby, a to sepis vyjádření ke kasační stížnosti [tj. úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarif), za nějž advokátovi náležela odměna ve výši 3100 Kč a paušální částka náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč]. Zástupce navrhovatele je plátcem DPH, soud proto zvýšil náhradu nákladů řízení o částku odpovídající příslušné dani. Celkově je tedy stěžovatel povinen uhradit navrhovateli na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč. K tomu mu Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu. Nejvyšší správní soud nepřiznal navrhovateli náhradu nákladů řízení připadajících na úkon právní služby v podobě převzetí a přípravy zastoupení, jak rovněž požadoval, neboť týž advokát zastupoval navrhovatele již v řízení před krajským soudem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. března 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu